# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 30. | Den 15. December 1897. | 46de Aargang.

## Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Salt Lake City den 25. Juli 1897 ved Mindegudstjenesten for de hedengangne Pionerer.

(Forts. fra Side 453.)

Det er optegnet i Joseph Smiths Levnetsløb, at den 22. Juni 1844, omtrent Kl. 7, sammenkaldte Joseph Smith Hyrum Smith, Willards Richards, John Taylor, W. W. Phelps, Abraham C. Hodge, John L. Butler, Alpheus Cutler, William Marks og nogle andre Brødre i sit private Kontor for at raadslaa med dem om, hvad han burde gjøre; der var nemlig udstedt Arrestordre til hans Paagribelse, og en Morder-Aand var optændt imod ham. Joseph var kommen til den Slutning, at det kun var ham og Hyrum, som Fjenden efterstræbte, og at, dersom de rejste bort, vilde intet Ondt vederfares Folket eller deres Ejendomme. Han sagde: „Vi ville sætte over Floden i Nat og rejse bort til Vesten."

I hans Dagbog berettes: „Jeg sagde til Stephen Markham, at hvis jeg og Hyrum nogensinde bleve fængslede igjen, vilde vi blive myrdede, eller ogsaa er jeg ingen Guds Profet. Jeg ønsker, at Hyrum skal leve for at hævne mit Blod, men han er bestemt paa ikke at forlade mig."

I den Beretning, som Willard Richards skrev om Joseph Smiths Fængsling og Martyrdom, findes Følgende:

Søndag d. 23. „Ved Daggry ankom vi til Iowa-Siden af Floden. Vi sendte O. P. Rockwell tilbage til Nauvoo med Ordre til at vende tilbage om Natten med Heste til Joseph og Hyrum og være beredt til at drage med til det store Bassin i Klippebjergene. Han kom tilbage om Eftermiddagen Kl. 1 med Bud fra Emma Smith om, at Joseph maatte komme tilbage. Han var ledsaget af Reynolds Cahoon, som bragte et Brev fra Emma, hvori hun bønfaldt Joseph om at komme tilbage. Hun havde paalagt ham at overtale Joseph til at overgive sig til Øvrigheden. Ved deres Ankomst fandt de Joseph, Hyrum og Willard alene i et Værelse med Mel og anden Proviant færdig til at indpakkes.

Reynolds Cahoon meddelte Joseph, hvad Tropperne havde i Sinde, og opfordrede ham til at overgive sig, idet Guvernøren havde forsikret paa sin og Statens Ære at ville beskytte ham,

medens han gjennemgik et lovligt og retfærdigt Forhør. R. Cahoon, L. D. Wasson og Hiram Kimball beskyldte Joseph for Fejghed, fordi han vilde forlade Folket, og de tilføjede, at deres Ejendomme vilde blive odelagte og de selv blive berøvede Hus og Hjem. De hentydede til Fablen om, at da Ulvene kom, flygtede Faarehyrderne, hvortil Joseph svarede: „Dersom mit Liv intet Værd har for mine Venner, da har det heller ingen Værdi for mig."

Derpaa vendte han sig til Rockwell og sagde: „Hvad skal jeg gjøre?" Porter svarede: „Du er den ældste og ved det bedst. Som Du reder, vil jeg ligge." Joseph vendte sig da til Hyrum, som talte med Cahoon, og sagde: „Broder Hyrum, Du er den ældste, hvad skulle vi gjøre?" Hyrum svarede: „Lad os gaa tilbage og overgive os selv og se denne Sag tilende." Efter nogle Øjeblikkes Overvejelse sagde Joseph: „Dersom Du gaar tilbage, vil jeg ledsage Dig, men vi ville blive myrdede." Hyrum sagde: „Nej, nej; lad os gaa tilbage og sætte vor Tillid til Gud, og vi skulle ikke lide Fortræd. Herren er i denne Sag. Hvad enten vi leve, eller vi skulle lide Døden, ville vi hengive os i vor Skjæbne." Efter en kort Pause bad Joseph Cahoon om at beordre Kaptajn Daniel C. Davies til at have sin Baad færdig Kl. 5½ for at føre dem tilbage over Floden."

Disse Vidnesbyrd danne en Række af Beviser, som hæver det over al Tvivl, at Joseph Smith, det nittende Aarhundredes Profet, ved Guds Inspiration var den, som oprindelig lagde Planen til at kolonisere Klippebjergenes Dale med Sidste-Dages Hellige og der oprette et stort Samfund med politisk og religiøs Frihed, hvor alle Mennesker af enhver Trosbekjendelse kunde dyrke Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende, uden Forhindring eller Forstyrrelse. Hvis ægte eller foregivne Venner ikke havde overtalt ham, vilde Joseph i Forening med sin Broder Hyrum selv have draget ud og undersøgt Vestens Bjerglande for at finde et Hjem til sit Folk. Men ved Herrens Forsyn bleve Følgerne anderledes. Joseph og Hyrum vendte tilbage til Nauvoo og overgave sig selv i deres Fjenders Hænder for snart efter at lide Martyrens Skjæbne, saaledes som Profeten havde forudsagt.

Efter Josephs og Hyrums Død vedbleve Forfølgelserne, og Udvandringen fra Staten Illinois begyndte under Ledelse af Præsident Brigham Young og hans værdige Medbrødre; den fuldendtes med Nauvoos Rømning og Folkets Marsch mod Vesten. Lejret paa Missouri-Flodens Bredder begyndte Præsident Young Forberedelserne til at udføre Joseph Smiths Plan. Det var der, Opfordringen fra Regjeringen om at udruste 500 Mand til at deltage i Krigen mod Meksiko naaede dem. Mormon-Bataillonen blev udrustet, og over 500 udvalgte Mænd begyndte en Marsch mod Santa Fe, som ikke har sit Sidestykke i Verdens Historie. De Øvrige forbleve i Vinter-Lejren ved Missouris Bredder, og tidlig om Foraaret organiserede Præsident Young Pioner-Kompagniet for at gjennemrejse Sletterne og gaa over Bjergene til det Sted, som Profeten Joseph havde udpeget, og som ogsaa blev vist Profeten Brigham i et Syn, førend han begyndte denne mindeværdige Rejse.

Den 7. April 1847 droge Pionererne, som talte 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, med 72 Vogne, 93 Heste, 52 Muldyr, 66 Okser og 19 Køer, ud af Lejren og begyndte deres Vandring mod Vesten. Da de vare komne 60 Mil paa Vejen, bleve de den 17. April

fuldstændigt organiserede, og Instruktioner bleve givne af Præsident Young med Hensyn til Rejsemaaden, den Orden, som skulde overholdes, og de almindelige Regler, som skulde lede deres Opførsel. Hændelserne paa denne mærkværdige Rejse behove ikke her at beskrives, de ere skrevne paa Historiens Blade. Lad det være nok at tilføje, at efter den møjsommelige Vandring over Salvie og Sand, over Floder og Bjerge, lykkedes det den lille Helteflok, ledet af Brigham Young og Inspirationens Aand i Folge den Retning, som Profeten Joseph Smith havde udpeget, at naa dette Sted, og den 24. Juli 1847 horte de de velkomne Ord fra deres Leders Læber: „Dette er Stedet."

Skjondt Landet, de saa, var øde, ikke en menneskelig Bolig i Sigte, Landet bedækket med Salvie-Buske, Solens brændende Straaler reflekterede fra den salte Indlands-Sø og Bjergenes hoje Toppe løftede i truende Majestæt, gave dog disse sidste Dages Pilgrimme Pris og Tak til Gud, fordi de havde fundet det Sted, som Profeterne havde skuet, hvor Herrens Hus skulde opfores, „være grundfæstet ovenpaa Bjergene og ophøjet over Hojene, og Folkene skulde strømme til det".

Jeg behover ikke at dvæle ved det, som nu paafulgte, hvorledes de Helliges Stad blev udlagt, Bjergstrømmene ledte ud paa den tørre og solbrændte Jord, Forberedelser gjorte til Beskyttelse og Forsvar mod Indianerne og Lærdomme og Raad givne til Kirkens Styrelse; hvorledes Præsident Young vendte tilbage til »Winter-Quarters« med et Selskab af Pionerer for at føre Folket fra Missouris Bredder til den store Saltsø, og hvorledes de Hellige bleve indsamlede fra de fire Verdenshjørner. Med disse Tildragelser ere vi Alle mere eller mindre bekjendte. Herren beskyttede sine Sønner og Døtre paa deres Vandringer og i deres Kolonisation af de øde Steder i Bjergene. Medlemmerne af Mormon-Bataillonen bleve ogsaa bevarede, som det var blevet forudsagt. Pionererne og de, som fulgte efter dem, bleve velsignede af Herren i deres besværlige Arbejde, og nu er Utah efterat have gjennemgaaet Lidelser og Forfølgelser, foraarsagede ved Misforstaaelse og urigtige Fremstillinger, kommen ud af Savn og Moje, Trængsel og Lidelse til Lyset, Friheden og Æren af en selvstyrende Stat i den store amerikanske Union. Hun er omgiven af andre Stater og Territorier, som ere voksede fra den Rod, der blev plantet her af Pionererne.

Vi have i den forlobne Uge fejret en Jubilæums-Fest til deres Ære. Et herligt Monument, som bærer Præsident Brighams Youngs Statue og staar i den fornemste Gade i Salt Lake City, er blevet afsloret og givet til Folket som et Minde om disse ædle Pionerers store Værk. De nulevende Mænd og Kvinder, som vare blandt de første Kolonister i denne Dal, have modtaget den Hyldest, som de fortjente, og den Ærbødighed for de Gamle, som er et Karaktertræk for Utahs Folk.

Men Mange af dem, som vare Banebrydere til disse Dale, hvor nu hundrede Tusinder finde behagelige Hjem, ere gaaede bag Sløret, som Forsynets Haand har draget mellem denne jordiske Sfære og Aandernes Verden. Vi beklage deres Bortgang; vi savne dem i vor Midte; vi bøde dem Farvel med Sorg; men hvor ere de nu? Deres Legemer hvile i Graven, hvor de henlagdes af kjærlige Hænder, men deres Aander ere ikke i den tause Grav. De ere gaaede forud for os, maaske for atter at bryde Banen, som vi skulle følge, til de Boliger, der ere beredte

for de Retfærdige. En stor Løn er i Vente for dem, naar den evige Dommer skal belønne Enhver for hans Gjerninger. Kunne vi ikke tro, at de, som vare saa nær forenede i dette Livs Arbejde og Trængsler, leve og arbejde sammen i hin bedre Verden, hvor Joseph og Hyrum og Brigham og John og Apostlene og Ældsterne og de trofaste Hellige nu dvæle i Lyset af deres store Forløser og ere fri for Bekymring, Møje, Savn og Sorg, medens de vedblivende virke for Menneskenes Forløsning og Frelse. Det vil kun vare en kort Tid, førend de Pionerer, som endnu ere iblandt os, ville vandre al Støvets Gang og blive gjenforenede med deres Kollegaer paa Bredderne af Guds hellige Flod.

Der er en Dag nær for Haanden, som kaldes Herrens Dag, en Dag, som ikke maales efter Menneskenes Urskiver eller vor Jords Omdrejning, men efter celestial Tid og omfatter et Tusinde af vore Aar. Paa den Dag skulle alle Ting blive gjenoprettede; paa den Dag skal Forbandelsen borttages fra Jorden; paa den Dag skulle de Døde opstaa for atter at leve — ikke i Forkrænkelighed, men i Udødelighed. Paa denne Herrens Dags Morgen vil Jesus Kristus, Retfærdighedens Sol, vise sig i al sin Herlighed. Han er Opstandelsen og Livet. De, som ere hans, ville, naar han kommer, blive levendegjorte med celestial Herlighed og komme frem fra deres Grave; deres Legemer og Aander ville blive gjenforenede, og ingen væsentlig Del vil blive tabt, men de ville arve evigt Liv og blive kronede som Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Der er ingen Tvivl i vore Hjerter om, at de trofaste Mænd og Kvinder, hvis Nærværelse vi i Dag savne, og som nu fryde sig i Aandernes Verden med de Gode og Trofaste af alle Tidsaldre, ville blive talte blandt dem, som skulle komme frem i den første Opstandelse, blive talte blandt de Velsignede og Hellige og blive udvalgte som Konger og Præster for Gud og hans Søn Jesum Kristum.

Lad os vedblive at holde de endnu levende Pionerer i kjærlig Erindring. De ville ikke dvæle meget længere iblandt os. De ønskes ligesom deres hedengangne Brødre og Søstre paa den anden Side. Naar de vandre bort til Lysets Land, vil Alderdommens Træthed, Kjødets Svaghed og alle de Fristelser, som findes paa Jorden, være ladte tilbage. Nu ere de nedbøjede under Vægten af disse Ting. Lad os være taalmodige og omhyggelige mod dem og række dem en hjælpende Haand paa deres Vandring ned ad Livets Bakke. Lad os jævne Stien for deres Fødder, at deres sidste Skridt maatte blive de mest behagelige.

Vi ere Alle opfyldte med Taknemlighed mod vor himmelske Fader, fordi han har bevaret sin Tjener, Wilford Woodruff, den første af de nulevende Pionerer, til at hædre os med sin Nærværelse ved denne Jubilæums-Fest. Maa han vedblive at leve iblandt os i Kjødet, saa længe han ønsker. Maa Aanden af hans høje og hellige Kaldelse, som Profet, Seer og Aabenbarer og Præsident over Kristi Kirke i hele Verden, hvile paa ham i en rig Fylde, oplive hans Sind, styrke hans Legeme og opfylde hans Sjæl med Fred og Glæde. Og maa Herren velsigne, opholde og trøste enhver Pioner, som endnu lever iblandt os. Maa de nyde en Fylde af Alt, hvad der kan give dem Glæde og Lykke i dette Liv og fuld Frelse og Ophøjelse i det tilkommende.

Og maa nu den almægtige Guds Fred og Velsignelse hvile over al Israel. Maa vi efterfølge det Eksempel af Mod,

Udholdenhed, Taalmodighed og Troskab, som Pionererne af 1847 udviste, saa at disse Bjergenes Dale, som ere helligede ved deres Arbejde under Herrens Vejledning, maa opfyldes af en Befolkning, som er hengiven til Herren og til deres Medmenneskers Velfærd, til Retfærdighed og Hellighed og til det store Værk, som det er deres specielle Mission at udføre, saaledes at vi kunne være værdige til en Gang at samles med Pionererne i Guds Paradis, i de Retfærdiges Opstandelse og i de celestiale Boliger, der ere beredte for dem, som ere værdige til at bo i Guds og Lammets Nærværelse for evigt. Amen.

(Deseret News.)

---

# Hvad er Karakterstyrke?

Man er hyppig tilbojelig til at kalde det for Karakterstyrke, der egentlig snarere burde kaldes Svaghed. En Mand, for hvis Panderynken hele Huset ryster, og for hvem Born og Tyende bange gaar af Vejen; en Hersker, der gjor sin egen Vilje til ubetinget Rettesnor for alle sine Handlinger, kaldes i Almindelighed stærk. Den forste er imidlertid kun en Hustyran og den sidste en Despot, og begge ere svage Mennesker, der gjøre sig selv til Slaver for deres utøjlede Lidenskaber.

Karakterens Styrke kan kun maales med Styrken af de Lidenskaber, der ere overvundne, og ikke af dem, der ere blevne de herskende.

En, der forholder sig rolig efter en pludselig tilfojet Fornærmelse, for derpaa at besvare denne paa en værdig Maade, ham kan man ikke frakjende en fast Karakter.

Ser man et Menneske, der af Naturen har faaet tildelt heftige Lidenskaber, og som dog, trods mangfoldige Fristelser, vedbliver at vandre paa den rette Vej, og ser man Nogen bevare sin fuldstændige Aandsnærværelse i Nød og Fare, da har man Eksempler paa Karakterstyrke.

Men de egentlige sjælelige Helte, dem vi fremfor alle Andre maa tilkjende Sejrens Krans, det er dem, der tause og rolige bære daglig tilbagevendende Provelser; der aldrig lade Verden vide, hvad de lide, men alligevel vedligeholde deres Kraft til Virksomhed og deres sjælelige Elasticitet. Til store Handlinger hører der stor Karakterstyrke; men til at taale Alt i Stilhed og uden Kny, dertil horer der en langt stærkere Karakter.

Men de egentlige Taalmodighedshelte, det er ikke Mænd, det er Kvinder. Og dog kalder man saa ofte Kvinden svag, at man ikke skulde undre sig over, at hun selv troede paa det.

Den formentlige Svaghed er netop ofte den største Styrke, ligesom de, der dø paa Slagmarken, bedækkede med Blod og Hæder, ikke altid ere de største Helte; det er derimod de Mennesker, der ensomt og ukjendt ofre sig for deres Overbevisning.

---

# Den 15. December 1897.

## Modstand mod Israels Indsamling til Palæstina.

Israels Tilbagekomst til det forjættede Land er en Del af Guds herlige Program i de sidste Dage, og det er derfor ikke forunderligt, at den Magt, som altid har stridt imod hans Hensigter, modsætter sig denne Indsamling.

Det siges, „at Paven, som foruroligedes ved Udstrækningen af Zionist-Bevægelsen for Jødernes Tilbagekomst til Palæstina og ved Beretningen om, at Sultanen allerede skulde have stillet sig gunstigt overfor Planen, har kaldet Mgr. Bonetti, apostolisk Delegeret i Konstantinopel, til Rom for at optænke et Middel til at forebygge de jødiske Planer, som gode Katholikker betragte med naturlig Modvilje. Dette Projekt staar i Virkeligheden i Modstrid med Pavens eget Ønske om at samle de nødvendige Penge til at frikjøbe det hellige Land fra Hedningerne. Vatikanet har ogsaa gjort Forestilling hos Frankrig, som varetager og beskytter de katholske Interesser i Østen."

Dette fremstiller en Slags Modstand. Saa er der ogsaa den Modstand som viser sig blandt Jøderne selv eller foregivne Venner af Israel. Nogle af disse modsætte sig Midlerne, som bruges til at muliggjøre Indsamlingen, idet de paastaa, at de foreslaaede Planer ikke ere i Overensstemmelse med Herrens Hensigter; dog gjøre de, saa vidt jeg ved, ikke Fordring paa, at han har aabenbaret sine Hensigter eller Methoder til dem. Men de have faaet den Ide, at Jehovah vil gjenløse Israel ved mirakuløse Kræfter og ikke paa nogen almindelig Maade, idet de glemme, at Herren ofte bruger Menneskene som Redskaber endog til at udføre Mirakler. Nogle af de mest orthodokse Israeliter, som tro paa den bogstavelige Opfyldelse af Profetierne, anse ethvert Forsøg paa at opnaa Palæstina ved Kjøb eller Underhandling som en Krænkelse af deres Religions Aand. „Den Forløsning, som de tro paa, skal være et Mirakel udført ved guddommelig Magt". De maa dog tilstaa, at Herren i forrige Tider ofte har tilladt, at baade Penge og Underhandlinger ere blevne brugte til at fremme hans Hensigter.

En anden Klasse af Jødefolket tror, at Gjenoprettelsen vil være til et nyt Jerusalem, som er en billedlig Fremstilling af Udbredelsen af den jødiske Races religiøse Ideal. Naturligvis have Medlemmerne af denne Klasse ingen Sympathi for en virkelig Indsamling til Judæa eller til noget andet Sted.

En tredie Klasse, som gjør Indvendinger mod dette Formaal, erklærer, at Nutiden er ikke den rette Tid for Værkets Udførelse, og at enhver Agitation for Jødernes Tilbagekomst netop nu vil frembringe yderligere Mistro mod dem i de forskjellige Nationers Regenters Hjærter, under hvis Herredømme de leve, og at denne Mistro vil blive fulgt af endnu større Strenghed med Hensyn til Vedtagelsen og Udøvelsen af anti-jødiske Love i de Lande, hvor Jøderne ere mest talrige. De mene ogsaa, at Oprettelsen af en jødisk Stat vil foraarsage Jalousi mellem de eksisterende Magter og muligt lede til Krig, et Udfald, som i Betragtning af nogle af de gamle jødiske Profeters Forudsigelser slet ikke er umuligt.

Alle disse forskjellige Indvendinger (og de omfatte paa ingen Maade alle)

vise, at Jødernes Indsamling vil møde mere end almindelig Modstand. Denne Modstand, om end af en anden Karakter end den, som de Sidste-Dages Hellige møde, hidrører fra den samme Kilde, tilskyndes af de samme Bevæggrunde og modtager Næring fra det samme Haab. I begge Tilfælde er det oprindelige Motiv, skjønt maaske skjult og ukjendt, at hindre den store Skabers Hensigter med hans Israel, være sig Ephraim eller Judah, og er simpelthen en Del af den vedblivende Strid, som begyndte i Himlen, da Lucifer gjorde Oprør, og som er vedblevet paa Jorden, siden det første Menneske her drog Livets Aande.

(Juvenile Instructor.)

---

## Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 5. December:

Nephi Wilhelmsen fra St. Charles, Louis E. Erickson fra Montpelier, Idaho, James Jensen jun. fra Grover, Wyoming, Axel L. Holmgren fra Ogden og Peter S. Nielsen fra Nephi, Utah.

Den 11. December:

Rasmus Nielsen fra Weston, Rasmus C. Peterson jun. fra Mink Creek, C. F. Carlsen fra Ovid, Hyrum Nielsen fra Preston, Arnold Nielson og Jens Larsen fra Cleveland, Peter Christensen fra Liberty, Idaho, Isaac P. Peterson og Adolph Fredrick Elggren fra Hooper, Michael Ipson fra Wilson, Joseph Jensen fra Levan, Søren C. Christensen fra Moroni og John P. Andersen fra Ogden, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

---

## Beskikkelse.

Ældsterne Nephi Wilhelmsen og Peter S. Nielsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste James Jensen jun. beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældsterne Louis E. Erickson og Axel L. Holmgren beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

---

## Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Ole Jensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste James N. Sørensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

**C. N. Lund,**
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

# Frelse for de Døde.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 456.)

Men der er muligvis En eller Anden, som vil spørge:

„Hvad monne de ellers gjore, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?"

Vi ville her tilfoje et andet Spørgsmaal, som vil hjælpe til at belyse det Foregaaende:

Hvorfor led Frelseren kun en Gang for hele Menneskeslægtens Synder, baade for dem, der vare døde i Løbet af fire Tusinde Aar før hans Komme i Kjødet, saa vel som for hans egen Familie og endogsaa for mange fremtidige syndige Slægter lige ned til den allersidste Dag?

Svaret er dette: Forsoningen er gjort, Gjælden er betalt for Adams Overtrædelse, hvorved Døden kom ind i Verden, og Alle ville blive oprejste fra de Døde, tidligt eller sent — „de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjore Ondt, til Dommens Opstandelse." Joh. 5. Og endvidere er det samme Forsoningsoffer fyldestgjørende for alle Menneskers personlige Synder paa visse Betingelser, som de maa efterkomme af egen fri Vilje, og disse ere det, som kaldes Evangeliet eller Frelsens Plan, der forkyndes af Guds bemyndigede Sendebud i alle Lande, hvorhen de blive sendte, og med den Følge, at hvo, som hører, tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke hører og ikke adlyder, vil blive fordømt eller holdt ansvarlig for sin Ringeagt og Ulydighed mod Guds Befalinger.

Deres Venner eller Slægtninge i Zion ville maaske udføre Daab og hellige Ordinancer for Saadanne i Zions Templer, og disse hellige Handlinger ville være gyldige i Herrens Øjne og komme dem tilgode, efter at deres Straffetid, som de have paadraget sig ved deres frivillige Forsømmelse her i Livet, er udløben, ligesom Frelserens Forsoning gjør for hele Menneskeslægten, naar de tilegne sig den eller ere komne i en Tilstand, saa de kunne gjøre fuld Brug deraf; thi intet Urent kan tilstedes Adgang til Guds celestiale Rige, og derfor ere de forskjellige Riger i Beredskab for Menneskenes Sjæle.

Jesus sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger, men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Joh. 14, 2.

Det er i den Forstand, at de Hellige tro, at de kunne blive Frelsere paa Zions Bjerg, som er omtalt af Profeten Obadias, 21. Vers, og ikke i samme Betydning som Frelserens Forsoning for Menneskeslægten i det Hele taget. De Hellige i Zion ere kun tjenende Medhjælpere i saadanne Tilfælde og for saadanne Personer, som ikke kunne udføre de af Evangeliets Ordinancer, der ere forbundne med dette Liv og de naturlige Elementer af vor jordiske Tilværelse, som f. Eks. Daab, hvortil fordres Vand og den legemlige Neddyppelse i dette Element, hvilket det er umuligt for en Aand at underkaste sig, selv naar den efter Døden hører og tror Evangeliet i Aandeverdenen. Derfor maa Andre gjøre det for dem, og derfor døbes de Hellige for de Døde, at de kunne dømmes af Gud i Lighed med Mennesker i Kjødet, som havde Lejlighed til at høre Evangeliet og ad-

lode det, og derved ville de kunne leve for Gud i Aanden eller, med andre Ord, frelses i Aandeverdenen.

Det er med Hensyn til Daab for de Døde og andre hellige Ordinancer, der udføres i Herrens Templer, som det er med Frelserens Forsoningsoffer til hele Menneskeslægtens Gavn, at disse Ordinancer ere optegnede i de Bøger, der holdes i Himmelen og, som det blev vist Apostelen Johannes, ville blive aabnede og Menneskene blive dømte efter det, som er skrevet i dem, efter deres Gjerninger.

„Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger." Aab. 20, 12.

Det var ikke efter deres Tro alene, at de bleve dømte, men efter deres Gjerninger; de, som havde gjort Godt, kom frem til Livets Opstandelse, men de, som havde gjort Ondt, maatte vente til Dommens Opstandelse, hvilket ikke var forend efter de Tusinde Aars Fredsregjering paa Jorden, i hvilken de Hellige skulde være Konger og Præster for Gud og regjere med ham, medens de Andre maatte udsone deres Straf for deres onde Gjerninger her i Livet; thi

„de andre Døde blev ikke levende igjen, indtil de Tusinde Aar fuldendtes." Aab. 20, 5.

De Døde, som ikke havde Anledning til at høre og adlyde Evangeliet her i Livet, ville faa Lejlighed til at høre det hinsides Sløret eller i Aandeverdenen. De ere fremdeles i fuld Besiddelse af Fatteevne og Dømmekraft og kunne derfor benytte disse Evner efter Godtbefindende. De kunne tro, hvad de høre, eller lade være at tro, ligesaa godt der som her. De kunne haabe eller fortvivle, som en Følge af deres Tro eller Vantro med Hensyn til fremtidig Frelse for sig selv, ligesom Menneskene gjøre her i Livet. De kunne mindes deres Handlinger fra Jordelivet og angre deres Synder, Daarskaber og Forsømmelse af Pligter, som de her skyldte deres Medmennesker, og de kunne endogsaa bede Gud om Tilgivelse der, men da maa de standse, indtil de erholde Hjælp; thi

„uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Joh. 3, 5.

Enten de Hensovede tro Evangeliet, naar det bliver dem forkyndt i Aandeverdenen, for deres Venner udføre Daab for dem her paa Jorden, eller de høre det og tro det senere, er ligemeget for deres Vedkommende — det vil staa optegnet i Bøgerne til Gavn for dem, ligesom Frelserens Forsoningsoffer, og naar de ere beredte til at nyde Frugterne af disse hellige Ordinancer, da ville de komme dem tilgode, ligesom om de selv havde udført dem her i deres jordiske Tilværelse, men de ville blive dømte i Retfærdighed og blive holdte ansvarlige for deres Forsømmelse og Ringeagt, dersom de her i Livet havde Anledning til at vise Lydighed mod Guds Befalinger og ikke gjorde det, og ville maaske komme til at lide Straf ligesom de Aander, der i Noahs Dage undlode at føje sig efter Guds Anordninger, og forblive i Fængsel, indtil Retfærdighedens Krav ere tilfredsstillede. Dette vil i mange Tilfælde maaske tage lange Tider og i andre Tilfælde kun en kort Tid; thi der er Millioner af ædle Mænd og Kvinder, som Historien viser vilde have opofret Alt for at sikre sig Frelse i vor himmelske Faders Rige, og som endog have lidt Martyrdøden for deres Bestandighed i Troen paa og Efterlevelsen af, hvad de troede at være

deres Pligt mod Gud og deres Medmennesker, og som i Aandeverdenen nu have havt Lejlighed til at høre Jesu Kristi sande Evangelium blive prædiket af hans her i Livet bemyndigede Apostle, Profeter og Ældster, der efter endt Mission her paa Jorden ere kaldede til at fortsætte deres Missionsvirksomhed iblandt Aandeverdenens utallige Skarer, for hvem Frelseren led og døde, ligesaa meget som for dem, der her paa Jorden havde Anledning til at høre og adlyde hans Evangelium. Saadanne have uden Tvivl straks annammet Evangeliet i dets Fylde og med Glæde imødeset den Dag, da alle Ting ville blive gjenoprettede, som det var i Frelserens og hans Apostles Dage, da Daab for de Døde vilde skaffe dem de samme Velsignelser, som om de havde levet paa Apostlenes Tid og de vare blevne indlemmede i Jesu Kristi sande Kirke i Stedet for i en falden, fordærvet Kristenkirke, som var uden Myndighed og dertil fuld af al Slags Synd og Vederstyggelighed, som de vel kunde se, men som de ikke kunde afhjælpe og derfor maatte bukke under for, hvad deres jordiske Tilværelse angik, men dog haabede at besejre, hvad dem selv angik, igjennem Døden til evigt Liv.

Aandernes Opholdssted er ingen Taageverden, men en ligesaa virkelig realistisk Tilværelse som den, hvori vi nu leve, og Menneskenes Aander ere i fuld Besiddelse baade af Forstand og Handlefrihed til at hylde og praktisere Godt eller Ondt, ligesom her i Livet, kun indskrænket ved de Hindringer, som Mangelen af et jordisk, dødeligt Legeme stiller i Vejen for deres Virksomhed. De kunne saaledes ikke begaa Mord der, om end de vare Mordere her i Livet, fordi der ingen Død kan eksistere der. Alle Aander ere udødelige, enten de ere onde eller gode, og de kunne forandre deres Anskuelser og Tænkemaade, eftersom de lade sig paavirke af gode eller onde Indflydelser, og begge disse ere virksomme der ligesom her. Det er derfor naturligt at komme til den Slutning, at det vil tage megen Prædiken, Taalmodighed og Kjærlighed til vor Næste der, ligesom her, for at bringe de Ukyndige og vildfarende Sjæle til den rette Forstaaelse af Evangeliet i dets Renhed og Fuldkommenhed, eftersom Mange vare saa langt paa Afveje og de døde med Tro paa deres Vildfarelser, som de følgelig toge med sig ind i Aandeverdenen. Hvor mange fromme Mennesker har ikke den nuværende Slægt af Sidste-Dages Hellige været bekjendt med, og i hvor mange Tilfælde have de ikke ihukommet dem og i Herrens Templer udført Daab for dem, og dog have vi ingen Vished for, at de Alle endnu have annammet eller tilegnet sig disse Velsignelser ved Tro fra deres Side! De Døde maa ligesom de Levende af egen fri Vilje tilegne sig disse Frelsemidler, ligesom de ved frivillig Tro maa tilegne sig Frelserens Forsoningsoffer, og før ville de ikke faa Nytte af disse eller andre af Evangeliets Principper eller Ordinancer. Men de ville blive underviste om alt dette i Forbindelse med Evangeliets Forkyndelse af Herrens Tjenere, og da gjælder den samme Regel der som her, at hvo, som ikke tror, vil blive fordømt.

---

# Kristi Forhør og Domfældelse.

Det paastaas, at en Rapport fra Pontius Pilatus til Kejser Tiberius angaaende Jesu Kristi Forhør og Domfældelse nylig skal være funden i Vatikanets Arkiver. Skjønt Ingen endnu har været i Stand til at bekræfte dens Ægthed, har dog Dokumentet foraarsaget megen Diskussion i kirkelige Kredse i Rom, og en Afskrift af dets Indhold er offentliggjort. Hvilket Værd det vil faa som et historisk Dokument, eller om det mulig viser sig at være en snild Forfalskning, er det umuligt endnu at afgjøre. Dalziels Bureau sender fra Rom en Oversættelse af Dokumentet, som det vistnok vil interessere vore Læsere at undersøge. Vi gjengive derfor hermed de vigtigste Punkter.

„Pontius Pilatus til Terentius Clarus, Sekretær for Kejser Tiberius, sender Hilsen: — Det forbauser mig, at Jesu Kristi Forhør og Domfældelse har foraarsaget en saadan en Sensation i Rom. Hændelsen i og for sig selv havde visseligen ikke Betydning nok til at fordre Kejserens Opmærksomhed, skjønt den har været brugt af visse misundelige Personer som et Vaaben imod mig til at stille mig i et daarligt Lys for vor Herre og Kejser. Du opfordrer mig til at retfærdiggjøre min Handling, og derfor afgiver jeg denne Rapport.

Jeg benægter at have kompromitteret romersk Indflydelse ved min Handlemaade i denne ulykkelige Affære. Alt, hvad der vedrører det erobrede Folks Religion, er der blevet taget Hensyn til, og jeg har været ledet af den saa vigtige Kolonisationspolitik, at undgaa Indgriben i det overvundne Folks personlige Affærer.

Jeg fandt Jødefolket delt i to hinanden modsatte Partier — de gamle Jøder og de unge Jøder. Jeg tillukkede Øjnene, naar jeg mente, at det var mest ønskeligt at gjøre saa, og jeg var streng, naar det syntes, at Strenghed var den rette Fremgangsmaade. Jeg blandede mig kun ved sjeldne Anledninger i deres Stridigheder, naar Kejserens Værdighed eller Roms Herredømme kom i Betragtning. I Almindelighed tog jeg intet Hensyn til de stridende Parter.

Kun en Gang har jeg afveget fra denne Politik — i Sagen mod Jesus Kristus —, og i dette Tilfælde fordrede baade de Konservative og de Liberale hans Domfældelse af mig. Jeg vil i Korthed fremføre Sagens Fakta for Dig: — I nogle Maaneder har det gamle jødiske Parti været foruroliget paa Grund af den Fremgang, som en ny Lære, forkyndt af en ung Prædikant ved Navn Jesus, gjorde blandt Folket. Jeg kunde ikke se noget Farligt i hans Udtalelser, men de bleve af de Rettroende ansete som meget truende. De Konservative vare aldeles i Oprør.

Da kom visse indflydelsesrige Personer til mig og anklagede Jesus for at have planlagt en Opstand. Jeg troede ikke et Ord af disse Anklager, men da de bleve fastholdte, og det tillige blev paastaaet, at han havde antaget Titelen: „Jødernes Konge", lod jeg ham kalde for mig. Jeg maa tilstaa, at da jeg saa ham, gjorde han et højst gunstigt Indtryk. Jeg kjender Menneskene temmelig godt, og jeg ved, at Jesus var intet almindeligt Menneske. Du skriver, at han er blevet fremstillet som meget farlig. Der var intet Farligt ved ham. Han var stille og beskeden

i sin Optræden, men der var en Højhed ved ham, og han udviste stor Veltalenhed. Jeg lyttede villigt til hans Theorier, som vare mere filosofiske end politiske, og jeg fandt ingen Aarsag til at dømme ham.

Da det er min Ret og Pligt at bestemme, om en Dødsstraf skal fuldbyrdes eller ej, sagde jeg til hans Anklagere, som vare tilstede: 'Jeg finder ingen Skyld ved denne Mand.' Dette vakte almindelig Forbitrelse, og jeg fandt, at den offentlige Mening var saa ophidset imod denne Mand, at intet Mindre end hans Domfældelse vilde tilfredsstille Folket.

Jeg søgte at vinde Tid ved at henvise Sagen til Herodes, men Herodes viste den ufortøvet tilbage til mig. Efter at have gjort ethvert Forsøg paa at frelse Manden fra Mængdens Vrede maatte jeg tilsidst give efter, og i Agtelse for deres religiøse Ideer dømte jeg ham, medens jeg paa samme Tid frasagde mig alt Ansvar med den Forklaring, at det var en Sag, som Regjeringen Intet havde at gjøre med, og Manden blev et Offer for Folkets religiøse Principper.

Korsfæstelsen fandt Sted paa Golgatha. Orden blev opretholdt ved en Vagt af romerske Soldater, og jeg gjorde Alt for at lette Sorgen hos den dømte Mands Slægtninge og Venner. Jeg tror ikke, at nogen af Jesu Disciple nu prædiker hans Lære, idetmindste tiltrækker det sig ingen Opmærksomhed.

Dette er i Korthed Sagen Sammenhæng. Jeg er overbevist om Mandens Uskyldighed. Han blev dømt uretfærdigt, og vi staa overfor et Justitsmord. Vilde det være retfærdigt at revidere Sagen? Ja. Vilde det være viist? Nej. I denne ulykkelige Affære ere mange Personer indviklede, som for det meste ere skyldige i at have udtalt en forhastet Dom og være ledte af religiøse Fordomme. Fanatikerne selv, som fordrede Jesu Død, fulgte et Princip, som de troede var sandt.

Set fra alle Sider er det bedst at lade Sagen hvile, hvor den er. Lad Jøderne vedblive at tro, at Jesus blev straffet for en Forbrydelse imod Staten. En Revision af Sagen vilde ikke gjengive ham Livet, men den vilde ruinere et Antal fremstaaende Borgere og høje Funktionærer. Den vilde bringe Vanære over Dommerne, som for hastigt afgjorde Sagen, over Præsterne, som bekræftede Dommen, og over Lederne for den offentlige Mening, som bedroge Folket."

(Mill. Star.)

Indhold.




**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1897.